FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (femte avdelningen)
den 30 juni 2005 *

I mål T-347/03,

Eugénio Branco, L^da^, Lissabon (Portugal), företrätt av advokaten B. Belchior, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, inledningsvis företrädd av A. Alves Vieira och A. Weimar, och därefter av P. Andrade och Weimar, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

* Rättegångsspråk: portugisiska.

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut C(2002) 3455 av den 23 oktober 2002 om minskning av finansiellt stöd från Europeiska socialfonden (ärendenummer 870302 P3),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (femte avdelningen)

sammansatt av ordföranden M. Vilaras samt domarna F. Dehousse och D. Šváby,

justitiesekreterare: H. Jung,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 18 januari 2005,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser

1 I artikel 123 i EG-fördraget (nu artikel 146 EG) föreskrivs om upprättandet av Europeiska socialfonden (ESF), vars syfte är att förbättra arbetstagarnas sysselsättningsmöjligheter på den inre marknaden och på så sätt bidra till en höjning av levnadsstandarden, särskilt genom yrkesutbildning. I artikel 124.1 i EG-fördraget (nu artikel 147.1 EG) föreskrivs att fonden skall förvaltas av kommissionen.

2 Enligt artikel 5.1 och 5.2 i rådets beslut 83/516/EEG av den 17 oktober 1983 om Europeiska socialfondens uppgifter (EGT L 289, s. 39; svensk specialutgåva, område 5, volym 4, s. 26) beviljas stöd från Europeiska socialfonden (nedan kallad ESF) för 50 procent av de stödberättigade utgifterna utan att överskrida det belopp med vilket den berörda medlemsstatens myndigheter bidrar.

3 Rådet antog den 17 oktober 1983 förordning (EEG) nr 2950/83 om tillämpning av beslut 83/516/EEG (EGT L 289, s.1) för att genomföra beslutet.

4 Rådets har därefter antagit rådets förordning (EEG) nr 2052/88 av den 24 juni 1988 om strukturfondernas uppgifter och effektivitet och om samordningen av deras verksamhet dels inbördes, dels med Europeiska investeringsbankens och andra befintliga finansorgans verksamhet (EGT L 185, s. 9). Rådet har för att genomföra detta direktiv antagit rådets förordning (EEG) nr 4255/88 av den 19 december 1988 om genomförandebestämmelser till förordning (EEG) nr 2052/88 vad gäller Europeiska socialfonden (EGT L 374, s. 21). Rådet har även antagit rådets förordning (EEG) nr 4253/88 av den 19 december 1988 om tillämpningsföreskrifter för förordning (EEG) nr 2052/88 om strukturfondernas uppgifter och effektivitet och om samordningen av deras verksamhet dels inbördes, dels med Europeiska investeringsbankens och andra befintliga finansieringsorgans verksamhet (EGT L 374, s. 1).

5 Genom artikel 10.2 i förordning nr 4255/88 avskaffades förordning nr 2950/83 "med undantag för artikel 15 i förordning nr 2052/88 och artikel 33 i förordning nr 4253/88". Enligt dessa två bestämmelser skall ansökningar om verksamhetsstöd som gjorts enligt äldre bestämmelser bedömas och godkännas enligt dessa bestämmelser.

6 Förordning nr 4255/88 har i sin tur avskaffats genom artikel 11 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1784/1999 av den 12 juli 1999 om Europeiska socialfonden (EGT L 213, s. 5). I artikel 9 i förordningen hänvisas till övergångsbestämmelserna i artikel 52 i rådets förordning (EG) nr 1260/1999 av den 21 juni 1999 om allmänna bestämmelser för strukturfonderna (EGT L 161, s. 1). I artikel 9 i förordning nr 1784/1999 föreskrivs särskilt att "[d]enna förordning [inte skall] påverka vare sig fullföljande eller ändring, inklusive helt eller delvist upphävande, av en stödform som rådet eller kommissionen har godkänt på grundval av ... och varje annan lagstiftning som är tillämplig på den stödåtgärden den 31 december 1999".

7 Det följer av den sammantagna effekten av de två bestämmelserna att förordning nr 2950/83 även fortsättningsvis var tillämplig på stödet i fråga och att särskilt det omtvistade beslutet skulle vara förenligt med direktivet.

8 I artikel 1 i förordning nr 2950/83 räknas de utgifter upp som kan täckas med stöd från ESF.

9 Ett godkännande från ESF av en ansökan om finansiering medför, enligt artikel 5.1 i förordning nr 2950/83, att ett förskott motsvarande 50 procent av bidraget betalas ut det datum då yrkesutbildningen beräknas starta. Enligt artikel 5.4 i förordning nr 2950/93 skall ansökningar om utbetalning av den resterande delen av stödet innehålla en detaljerad redogörelse för innehåll, resultat och de ekonomiska aspekterna av den aktuella åtgärden. Den berörda medlemsstaten skall intyga att de uppgifter som lämnats i ansökningarna om utbetalning av stödet är faktiskt och bokföringsmässigt riktiga.

10 Enligt artikel 6.1 i förordning nr 2950/83 kan kommissionen innehålla, minska eller dra in stödet från ESF när detta inte används, i enlighet med de villkor som bestämts genom beslutet om godkännande, efter att först ha gett den berörda medlemsstaten tillfälle att framföra sina synpunkter. I artikel 6.2 föreskrivs att de belopp som har betalats ut men som inte har använts i enlighet med de villkor som fastställts genom beslutet skall återkrävas.

11 Enligt artikel 7.1 i förordning nr 2950/83 kan såväl kommissionen som den berörda medlemsstaten kontrollera stödets användning.

12 I artikel 7 i kommissionens beslut 83/673/EEG av den 22 december 1983 om förvaltningen av Europeiska socialfonden (EGT L 377, s. 1; svensk specialutgåva, område 5, volym 4, s. 15) föreskrivs slutligen att om förvaltningen av en åtgärd för vilken stöd har beviljats är föremål för en undersökning på grund av misstänkta oegentligheter, skall medlemsstaten utan dröjsmål meddela kommissionen detta.

Bakgrund till tvisten

13 Sökanden har ingett två ansökningar om finansiellt stöd avseende ett belopp om 11 736 792 portugisiska escudos (PTE) (ärendenummer 870302 P3) respektive ett belopp om 82 700 897 PTE (ärendenummer 870301 P1) för två utbildningsprogram för vuxna respektive för ungdomar.

14 Talan avser det slutliga beslut som fattats i det förstnämnda ärendet.

15 Svaranden beviljade den första ansökan om 5 809 712 PTE genom beslut av den 30 april 1987.

16 Sökanden erhöll den 24 juli 1987 ett förskott från ESF om 2 904 856 PTE med tillämpning av artikel 5.1 i förordning nr 2950/83.

17 I början av juli 1988, det vill säga när utbildningarna mellan den 1 januari och den 31 december 1987 hade avslutats, ansökte sökanden om att Departamento para os Assuntos do Fundo Social Europeu (portugisisk myndighet med ansvar för fonden, nedan kallad DAFSE) skulle utbetala återstoden av stödbeloppet.

18 DAFSE intygade, med tillämpning av artikel 5.4 i förordning nr 2950/83, att uppgifterna i ansökningen var faktiskt och räkenskapsmässigt riktiga och begärde den 17 oktober 1988 att kommissionen skulle ombesörja utbetalningen.

19 Den 22 augusti 1988 begärde likväl DAFSE att Inspecçao Geral de Finanças (den portugisiska finansinspektionen, nedan kallad IGF), med tillämpning av artikel 7.1 i förordning nr 2950/83, skulle kontrollera ansökan om slutlig utbetalning.

20 IGF påvisade oegentligheter den 5 maj 1989. Oegentligheterna avsåg för det första att kontrakt tilldelats en underleverantör EB — Contabilidade e Estudos Económicos L^{da} (nedan kallat EB L^{da}),för det andra att avskrivningar gjorts på fast egendom liksom på hyror för leasingavtal.

21 DAFSE meddelade sökanden att den hade innehållit utbetalningen av det återstående beloppet i enlighet med artikel 7 i beslut 83/673.

22 IGF överlämnade den 16 maj 1989 sin rapport till kriminalpolisen i upplysningssyfte.

23 I skrivelse av den 30 juli 1990 meddelade DAFSE kommissionen att DAFSE till följd av de kontroller som IGF genomfört inte ansåg att vissa utgifter berättigade till stöd. Kritiken avsåg dels kostnaderna för de underleverantörskontrakt som tilldelats EB L[da] ,dels kostnaderna för leasingavtalen.

24 DAFSE anmodade sökanden, genom skrivelser av samma datum, att inom en tidsfrist av tio dagar återbetala de förskott som hade utbetalats av ESF och Republiken Portugal såsom nationellt bidrag.

25 Sökanden frågade i skrivelse av den 30 maj 1994 svaranden varför denne ännu inte hade fattat något slutligt beslut avseende dessa ärenden.

26 Kommissionen svarade i skrivelse av den 16 juni 1994 att de portugisiska myndigheterna hade meddelat kommissionen att ärendena i fråga var föremål för utredning i enlighet med artikel 7 i beslut 83/673 på grund av misstanke om oegentligheter.

27 Sökanden yrkade att ett beslut som påstods ha fattats av svaranden skulle ogiltigförklaras. Beslutet innehöll dels ett avslag på en ansökan om utbetalning av det återstående beloppet av de finansiella stöd som beviljats sökanden från ESF och dels en minskning av dessa stöd samt ett krav om återbetalning av förskott som tidigare utbetalats av ESF och av Republiken Portugal.

28 Förstainstansrätten avvisade talan, genom dom av den 11 juli 1996 i mål T-271/94, Branco mot kommissionen (REG 1996, s. II-749), eftersom kommissionen inte hade fattat något beslut om utbetalning av det återstående stödet.

29 Svaranden informerades den 25 oktober 1996 om att en utredning hade inletts vid Tribunal de Instrução Criminal da Comarca de Porto (straffrättsdomstolen i Porto) om bedrägeri och förskingring avseende stöd som svaranden mottagit för utbildningsprogram som finansierats av ESF.

30 Sökanden anmodade, genom skrivelse av den 27 februari 1997 som inkom till kommissionen den 3 mars 1997, svaranden att fatta ett beslut om utbetalning av det återstående stödbeloppet.

31 Svaranden sände den 17 april 1997 ett utkast till beslut om innehållande av stöden till DAFSE.

32 Sökanden erhöll den 5 maj 1997 en kopia av utkastet till beslut och framförde sina synpunkter i två skrivelser av den 19 och den 21 maj 1997.

33 Sökanden väckte passivitetstalan. Målet registrerades vid förstainstansrättens kansli under målnummer T-194/97.

34 Kommissionen beslutade den 17 februari 1998 att innehålla det aktuella finansiella stödet.

35 Sökanden väckte den 26 maj 1998 talan om ogiltigförklaring av beslutet att innehålla det finansiella stödet. Målet registrerades vid förstainstansrättens kansli under målnummer T-83/98.

36 Förstainstansrätten förenade de två målen T-194/97 och T-83/98 i dom av den 27 januari 2000, Branco mot kommissionen (REG 2000, s. II-69). Förstainstansrätten avvisade passivitetstalan och ogillade talan om ogiltigförklaring.

37 Tribunal da relaçáo (överrätten) i Lissabon slog den 4 maj 2000 fast att brottmålet mot sökanden preskriberats.

38 Svaranden informerades om preskriptionen i skrivelse av den 11 juli 2001. DAFSE meddelade också, efter detta beslut, svaranden att det inte längre fanns anledning att misstänka oegentligheter vid erhållandet av det aktuella stödet. DAFSE uppmanade även kommissionen att fatta ett slutligt beslut att utbetala det resterande beloppet.

39 Kommissionen skickade den 8 januari 2002 ett utkast till beslut till DAFSE om att minska det finansiella stödet i det aktuella ärendet. Kommissionen föreslog att det slutliga stödbeloppet från ESF fastställdes till 1 368 910 PTE.

40 DAFSE meddelade svaranden, den 24 april 2002, att den inte hade något att invända mot detta utkast till beslut. DAFSE tillade att sökanden hade delgivits ett utkast till beslut och inte hade framfört några synpunkter med avseende på dess innehåll.

41 Sökanden framförde emellertid synpunkter som inkom till DAFSE den 7 maj 2002.

42 Kommissionen fattade den 23 oktober 2002 beslut C(2002)3455 om minskning av det finansiella stödet till sökanden. Kommissionen fann härvidlag följande: "En analys av ansökan om slutlig utbetalning har visat att av det ursprungligen beviljade stödet i ärende 870302 P3 om 5 809 712 PTE har företaget [EB L[da]] inte använt ett belopp om 2 012 647 PTE. Stödet skall därför, med stöd av granskningsrapporten som citerades i skrivelse ... av den 30 juli 1990 reduceras med 2 428 128 PTE. Stödet skall således fastställas till 1 368 910 PTE." Detta är det omtvistade beslutet.

43 Beslutet meddelades de portugisiska myndigheterna redan påföljande dag, den 24 oktober 2002. De portugisiska myndigheterna ålades att informera sökanden om beslutets innehåll.

44 Republiken Portugal begärde således att sökanden skulle återbetala ett belopp om 7 661,27 euro (1 535 946 PTE) till ESF.

45 Sökanden bekräftade den 31 juli 2003 att han mottagit det omtvistade beslutet och det ovannämnda kravet på återbetalning.

Förfarande och parternas yrkanden

46 Sökanden väckte den aktuella talan genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 9 oktober 2003.

47 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (femte avdelningen) att inleda det muntliga förfarandet och uppmanade, inom ramen för det förfarande som föreskrivs i artikel 64 i förstainstansrättens rättegångsregler, parterna att inkomma med vissa handlingar. Rätten ställde även skriftliga frågor till parterna. Parternas svarade på frågorna och inkom med dokumenten inom föreskriven frist.

48 Parterna utvecklade sin talan och svarade på förstainstansrättens frågor vid det muntliga förfarandet den 18 januari 2005.

49 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara kommissionens beslut C(2002) 3455 av den 23 oktober 2002 om minskning av det finansiella stödet från ESF i ärende nummer 870302 P3, och

— förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

50 Svaranden har yrkat att domstolen skall

— ogilla talan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Huruvida talan kan tas upp till sakprövning

51 Kommissionen meddelade DAFSE det aktuella beslutet i en skrivelse. I skrivelsen meddelade kommissionen, enligt artikel 6.1 i förordning nr 2950/83, att stödet från ESF minskats till ett belopp som var lägre än det belopp som ursprungligen avtalats.

52 Även om det omtvistade beslutet är riktat till Repubiken Portugal berör det sökanden direkt och personligen i den mening som avses i artikel 230.4 EG. Genom det omtvistade beslutet berövas sökanden en del av det stöd som han inledningsvis beviljats utan att medlemsstaten i detta sammanhang har något eget utrymme för skönsmässig bedömning (domstolens dom av den 7 maj 1991 i mål C-291/89, Interhotel mot kommissionen, REG 1991, s. I-2257, punkterna 12–13, och av den 4 juni 1992 i mål C-157/90, Infortec mot kommissionen, REG 1992, s. I-3525, punkterna 16–17).

53 Utan att ha gjort gällande någon egentlig invändning om rättegångshinder i den mening som avses i artikel 114.1 i rättegångsreglerna har svaranden uttryckt sin förvåning över att det gick nio månader från det att det omtvistade beslutet antogs till dess att beslutet delgavs sökanden. Svaranden har även förundrats över att sökanden inte har begärt några upplysningar om hur förfarandet fortskridit trots att sökanden kände till utkastet till beslut sedan den 10 mars 2002. Svaranden har härvidlag åberopat förstainstansrättens beslut i mål T-151/95, INEF mot kommissionen (REG 1997, s. II-1541), punkt 47.

54 Förstainstansrätten erinrar om att det enligt fast rättspraxis emellertid ankommer på den part som gör gällande att talan väckts för sent att bevisa när den händelse inträffade som medför att fristen började löpa (förstainstansrättens beslut av den

13 april 2000 i mål T-263/97, GAL Penisola Sorrentina mot kommissionen, REG 2000, s. II-2041, punkt 47). Enbart det faktum att svaranden uttryckt förundran över vissa omständigheter medför inte i sig att förstainstansrätten avvisar talan. Sökanden kan inte lastas för att de portugisiska myndigheterna tagit mycket lång tid på sig för att delge sökanden det omtvistade beslutet.

55 I beslutet i målet INEF mot kommissionen (ovan punkt 53, punkt 45) slog förstainstansrätten fast att en berörd sökande, som fått kännedom om att en rättsakt som berör honom har antagits, är skyldig att begära att få ta del av texten i dess helhet inom rimlig tid, för att på så vis få exakt kännedom om rättsaktens innehåll och skäl, vid äventyr av att talan annars avvisas. Förstainstansrätten konstaterade emellertid i ovannämnda beslut att sökanden i det målet hade delgetts kommissionens slutliga bedömning på ett otvetydigt sätt. Sökanden i det aktuella målet har inte delgetts någon sådan skrivelse. Sökanden har endast erhållit ett utkast till beslut som sökanden framfört sina synpunkter på. Sökanden var under dessa omständigheter inte skyldig att förhöra sig om huruvida det omtvistade beslutet eventuellt hade antagits.

56 Svarandens invändningar mot att talan tas upp till sakprövning kan således inte godtas.

Prövning i sak

57 Sökanden har anfört fyra grunder. Den första grunden avser åsidosättande av artikel 6.1 i förordning nr 2950/83 och beslut 83/516. Den andra grunden avser åsidosättande av förvärvade rättigheter. Den tredje grunden grundas på principen om skydd för berättigade förväntningar och på rättssäkerhetsprincipen. Den fjärde grunden avser att proportionalitetsprincipen inte har beaktats.

58 De två första grunderna hänger samman genom den kritik som i sak riktas mot skälen för det omtvistade beslutet. De skall därför prövas tillsammans.

A — *De första och andra grunderna: Åsidosättande dels av förordning nr 2950/83 och beslut 83/516, dels av förvärvade rättigheter*

1. *Parternas argument*

59 Sökanden har hävdat att det omtvistade beslutet strider mot artikel 6.1 i förordning nr 2950/83 och mot beslut 83/516. Sökanden har även hävdat att beslutet att bevilja stöd har skapat subjektiva rättigheter och att sökanden därför har rätt att kräva att stödet skall utbetalas.

60 Sökanden har i första hand gjort gällande att den har gjort en kostnadsbesparing i förhållande till det belopp som ursprungligen beviljades av kommissionen. Kommissionen får då inte vidta en senare kompletterande minskning av stödet till 2 965 124 PTE.

61 Sökanden har för det andra hävdat att det i det omtvistade beslutet uttrycks kritik mot att sökanden har anlitat underleverantören EB L^{da}. Sökanden har hävdat att den lämnade vissa särskilda uppdrag till detta företag genom underleverantörsavtal. Avtalen avsåg tillhandahållande av undervisningspersonal, av teknisk och pedagogisk assistans och av yrkesvägledning, liksom även kontorsarbete och bokföring. Anlitandet av underleverantörer är tillåtet såväl enligt förordning nr 2950/83 som enligt det ursprungliga beslutet att bevilja stöd. Det nämndes dessutom redan i ansökan om stöd att detta företag skulle anlitas. Det är för övrigt felaktigt att EB L^{da}

skulle ha fakturerat sökanden för tjänsterna till "ett utomordentligt högt pris", vilket IGF hävdade i rapporten av den 5 maj 1989. Kostnaderna som EB L^da^ fakturerat för undervisningspersonalen överensstämmer med de kostnader som det portugisiska undervisningsministeriet godtagit med hänsyn till praktiktanternas utbildningsnivå. De andra tjänster som tillhandahölls, nämligen planering, kursförberedelser, bokföringsarbete, yrkesvägledning liksom teknisk och pedagogisk assistans har köpts in till marknadspris. Samtliga dessa utgifter överensstämmer med portugisisk lagstiftning och med de gemenskapsrättsliga bestämmelserna. Utgifterna har angetts i ansökan om stöd och de har inte överskridit de belopp som ursprungligen godkänts. Utgifterna kan även dokumenteras genom fakturor och andra betalningsbevis. IGF har slutligen inte beaktat kostnaderna för vatten och el, för vissa installationer eller ens de förvaltningskostnader som uppkommit genom att tjänster köpts in utifrån. EB L^da^ har stått för alla dessa kostnader.

62 Sökanden har för det tredje bestridit de ändringar som gjorts avseende avskrivningarna på utrustning och avseende kostnaderna för diverse leasingavtal. Sökanden har gjort gällande, i sina av kommissionen godkända ansökningshandlingar, att de investeringar som gjorts för utrustning avsåg den aktuella utbildningen. Sökanden har dessutom bokfört avskrivningarna över tio månader vilket motsvarar den tid som gått åt för att förbereda och genomföra utbildningen. Sökanden har även hävdat att en periodisering av värdet av den leasade egendomen har skett enligt den avskrivningsplan som anges i leasingavtalet. Detta har skett såväl i överensstämmelse med de ansökningshandlingar som ingetts till ESF som i överensstämmelse med de portugisiska bestämmelser som gällde vid denna tidpunkt. Sökanden har dessutom hävdat att den portugisiska skattemyndigheten har godtagit avgifterna för leasingavtalet avseende ett hyresavtal, varför det får antas att avgifterna för samtliga leasingavtal är till fullo godtagbara.

63 Sökanden har som en följd av det som anförts ovan för det fjärde gjort gällande andra motsägelser i kommissionens argument. Sökanden har påpekat att ersättningen till lärarna för undervisningen år 1987 accepterats "på ett sätt som var helt godtyckligt och olikartat i förhållande till andra åtgärder som sökanden genomförde år 1988". DAFSE har även godkänt att premierna för visad flit till praktikanterna var stödberättigade liksom vissa avskrivningar för år 1987, men inte för år 1988.

64 Sökanden har för det femte gjort gällande att den har glömt att nämna diverse utgifter i sin begäran om utbetalning av det resterande stödbeloppet. Sökanden har yrkat att detta skall beaktas.

65 Svaranden har bestridit argumenten och hävdat att grunden saknar fog.

2. *Förstainstansrättens bedömning*

a) Åsidosättande av artikel 6.1 i förordning nr 2950/83 och beslut 83/516.

66 Sökanden har hävdat att artikel 6.1 i förordning nr 2950/83 och beslut 83/516 har åsidosatts. Sökanden har underbyggt denna slutsats med åtskilliga argument som förstainstansrätten kommer att pröva i tur och ordning.

Argument avseende det förhållande att åtgärderna blivit billigare än budgeterat

67 Sökanden har allra först åberopat att åtgärderna blivit billigare än vad som beräknats i den ursprungliga ansökan om stöd.

68 Den omständigheten att sökanden inte har använt alla medel som beviljats skall emellertid inte medföra att kommissionen inte godkänner utgifterna i fråga. Det är i själva verket så att utbetalningen av det återstående stödet är avhängigt av de faktiska utgifterna för utbildningen inom de gränser som anges i det ursprungliga beslutet om beviljande av stöd (dom av den 25 januari 2001 i mål C-413/98, Frota Azul-Transportes e Turismo, REG 2001, s. I-673, punkt 27).

Argument avseende att vissa utgifter utelämnats

69 Sökanden har även påpekat att den, i sin begäran om utbetalning av det resterande stödbeloppet, har glömt att ta upp ett antal utgifter som den faktiskt har haft.

70 Sökanden har emellertid preciserat vid förhandlingen att de aktuella utgifterna inte omfattas av talan. Vid en talan om ogiltigförklaring enligt artikel 230 EG skall gemenskapsrättsaktens laglighet bedömas med hjälp av de faktiska omständigheter som institutionen kände till vid den tidpunkt när rättsakten antogs. Kommissionen kan således inte klandras för att inte ha beaktat belopp som sökanden inte hade begärt betalning för innan kommissionen antog den omtvistade rättsakten.

Argument avseende felaktigheter i skälen för det omtvistade beslutet

71 Sökanden anser att de omtvistade utgifterna avseende anlitande av underleverantör, avskrivningar och leasingavtal var motiverade.

72 Det följer av artikel 6.1 i förordning nr 2950/83 att kommissionen får minska stödet från ESF när stödet inte har använts i enlighet med de villkor som fastställts i beslutet om beviljande av stöd.

73 Förstainstansrätten har redan fastställt, i den ovan i punkt 36 nämnda domen av den 27 januari 2000 i målet Branco mot kommissionen (punkt 74), att det framgår av förklaringarna i accepten till beslutet om godkännande att sökanden uttryckligen förbinder sig att följa tillämpliga nationella och gemenskapsrättsliga bestämmelser. Förstainstansrätten slog även fast i punkt 75 i den ovannämnda domen att det såväl i portugisisk rätt som i gemenskapsrätten uppställs ett krav på en god finansiell förvaltning vid användandet av offentliga medel.

74 Förstainstansrätten skall således pröva om kommissionen har tillämpat detta begrepp på ett godtagbart sätt.

75 Tillämpningen av artikel 6.1 i förordning nr 2950/83 medför för övrigt att kommissionen kan behöva göra komplicerade faktiska och räkenskapsmässiga bedömningar. I sådana fall förfogar kommissionen över ett stort utrymme för skönsmässig bedömning. Förstainstansrättens prövning av dess bedömningar skall följaktligen begränsas till en kontroll av att kommissionen inte har gjort en uppenbart oriktig bedömning av de aktuella sakomständigheterna (förstainstansrättens dom av den 15 september 1998 i mål T-142/97, Branco mot kommissionen, REG 1998, s. II-3567, punkt 67, av den 15 september 1997 i de förenande målen T-180/96 och T-181/96, Medicurso mot kommissionen, REG 1998, s. II-3477, punkt 120, av den 27 januari 2000 i målet Branco mot kommissionen (ovan punkt 36), punkt 76, av den 14 maj 2002 i mål T-80/00, Associação Comercial de Aveiro mot kommissionen, REG 2002, s. II-2465, punkt 51, och av den 14 maj 2002 i mål T-81/00, Associção Comercial de Aveiro mot kommissionen, REG 2002, s. II-2509, punkt 50).

— Invändningar avseende att underleverantör har anlitats

76 Det är utrett att sökanden har lagt ut den utbildningsåtgärd som sökanden fått stöd för från ESF på kontrakt till EB L$^{da.}$.

77 Varken i ESF:s regler eller i beslutet om godkännande föreskrivs ett förbud mot att anlita underleverantörer. Det är däremot inte tillåtet att anlita en underleverantör i syfte att på konstlad väg höja kostnaderna för en utbildningsåtgärd, vilket skulle strida mot kravet på god finansiell förvaltning (förstainstansrättens dom av den 15 september 1998 i målet Branco mot kommissionen (ovan punkt 75), punkterna 77–78). Det kan dock vara motiverat att anlita en underleverantör om denne kan utföra vissa särskilda arbeten som är tydligt definierade och som ingår i underleverantörens normala verksamhet. Sökanden har inte bestridit detta utan har tvärtom kvalificerat EB L^{da} som ett "specialiserat företag" i sina inlagor.

78 I sin rapport av den 5 maj 1989 konstaterade IGF att EB L^{da} är sökandens "största leverantör av tjänster", eftersom företagets faktura uppgick till 39 239 750 PTE för två utbildningar för vuxna och ungdomar.

79 IGF påpekade även att eftersom detta företag inte självt kunde utföra tjänsterna anlitade EB L^{da} i sin tur en underleverantör avseende tjänsterna kursförberedelser samt själva utbildningen. Företaget har särskilt påpekat att Cooperativa de Serviçio na Àréa Administrativa de Empresas, CRL (nedan kallat kooperativet), erhöll ett underleverantörskontrakt värt 1 000 000 PTE för att förbereda en kurs. IGF påpekade särskilt att av det belopp om 16 000 000 PTE som utbildningen kostat hade 7 500 000 PTE fakturerats bara av detta kooperativ.

80 IGF påpekade att ledningen för kooperativet utgörs av tre nyckelpersoner hos sökanden. Kooperativet har dessutom samma delägare som företaget EB L^da^.

81 Eftersom det saknas en förklaring till varför EB L^da^ kontrakterades och mot bakgrund av den stora kostnadsökningen som orsakades av de tre företagens åtgärder, föreslog IGF att de kostnader som uppkommit till följd av att EB L^da^ kontrakterats inte skulle beaktas och att endast de belopp som avsåg faktiska utgifter för undervisning skulle ersättas.

82 IGF undersökte mot denna bakgrund de olika kostnaderna. IGF minskade kostnaderna för lön till undervisarna eftersom den timlön som betalats låg över de gränser som fastställts i en portugisisk förordning. Sökanden har i gengäld hävdat att kostnaden för undervisningspersonalen har beräknats med stöd av förordningen men sökanden har inte styrkt detta påstående.

83 IGF påpekade, vad beträffar det belopp som kooperativet fakturerade EB L^da^ för att förbereda kurserna, att det enda skriftliga bevis som finns för dessa tjänster inte räcker för att styrka ett direkt samband med de utbildningsåtgärder som sökanden har fått finansiellt stöd för att genomföra.

84 Svaranden har för övrigt, tvärtemot vad sökanden har hävdat, inte underlåtit att beakta andra kostnader, såsom el, vatten, telefon, värme och kontorsmateriel. Det följer nämligen av IGF:s rapport, som kommissionen har hänvisat till, att dessa kostnader har beaktats eftersom de hade ett direkt samband med den aktuella åtgärden. Andra kostnader har varit föremål för en avvägning med avseende på hur relevanta de var för den stödberättigade åtgärden.

85 Mot bakgrund av vad som anförts ovan har inte IGF gjort en uppenbart oriktig bedömning när den fann att det var ekonomiskt oförklarligt varför EB L^da och kooperativet kontrakterades. Särskilt det förstnämnda företaget har en konstlad uppbyggnad som inte kan anses som särskilt "specialiserad", med avseende på de arbeten som företaget har anförtrotts av sökanden. Företaget har i själva verket endast fungerat som mellanled som erhållit en förmån eller en provision för detta. IGF och kommissionen har dessutom agerat med syftet att säkerställa en god finansiell förvaltning och som inte drabbar den stödberättigade hårdare än nödvändigt. Kommissionen har endast strukit de utgifter som inte har något samband med godkända åtgärder och som överstiger de kostnader som faktiskt bestridits. Kommissionen har endast avslagit de kostnader som uppkommit till följd av att ett konstlat arrangemang med ett antal mellanled. I brist på en förklaring från sökanden förefaller de olika leden inte bidra med något konkret mervärde. Kommissionen har däremot inte, bortsett från under de särskilda omständigheterna i fallet, uteslutit möjligheten för den stödberättigade att anlita underleverantörer.

— Invändningarna avseende avskrivningar och leasingavtal

86 Sökanden har i sin talan kopplat samman frågan om avskrivningar med frågan om leasingavtal. Sökanden har bestridit det sätt på vilket IGF och därefter kommissionen har behandlat "avskrivningarna" av hyreskostnaderna.

87 IGF har hävdat att de belopp som sökanden har betalat för "hyra av utrustning", förutom att det handlar om utrustning som sökanden förfogar över genom leasingavtal, inte överensstämmer med den faktiska hyra som betalas till uthyrningsföretaget, utan motsvarar en värdeminskning för utrustningen på 33,33 procent per år. IGF har ansett att denna sats är för hög och har sänkt den till 20 procent. Sökanden har dock påstått sig ha följt de bokföringsregler som gällde i Portugal vid denna tidpunkt, men har inte preciserat detta och har inte utvecklat sin ståndpunkt.

88 IGF har för övrigt korrigerat det förhållande att sökanden har bokfört vissa belopp två gånger. IGF korrigerade även bokföringen i de delar som avsåg belopp som kan hänföras till perioden innan undervisningen påbörjats. Undervisningen började nämligen i juni år 1987 och inte i april år 1987. Kostnaderna skall därför periodiseras över en period på sju månader och inte över en period på nio månader. Sökanden har härvidlag hävdat att den aktuella utrustningen har använts vid förberedelserna. Sökanden har emellertid inte utvecklat sin ståndpunkt och har inte försökt att styrka den.

— Argument som avser att kommissionen har agerat motsägelsefullt

89 Sökanden har slutligen hävdat att svaranden agerat motsägelsefullt. Sökanden har hävdat att lärarnas löner för år 1987 accepterats "helt godtyckligt och olikartat i förhållande till andra åtgärder som sökanden genomförde år 1988". Argumentet kan inte godtas, eftersom det saknar precision. Det saknar dessutom stöd. Sökanden har även gjort gällande att DAFSE har accepterat premierna för visad flit till praktikanterna samt avskrivningarna såsom stödberättigade utgifter för år 1987, tvärtemot den bedömning som gjordes med avseende på en åtgärd som genomfördes år 1988. Det är emellertid än en gång så att argumentet inte kan bevisas och sökanden har inte preciserat vilka avskrivningar det gäller.

Slutsats vad gäller åsidosättande av förordning nr 2950/83

90 Sökanden har allmänt sett inte underbyggt sin kritik med övertygande och precisa omständigheter som skulle ändra den bedömning av de faktiska omständigheterna som ligger till grund för det omtvistade beslutet. Kritiken är följaktligen klart

otillräcklig för att dra slutsatsen att kommissionen gjort en uppenbart oriktig bedömning (förstainstansrättens dom av den 12 december 1996 i mål T-380/94, AIUFASS och AKT mot kommissionen, REG 1996, s. II-2169, punkt 59), när kommissionen delade IGF:s åsikt, det vill säga att kraven på en god finansiell förvaltning i enlighet med det grundläggande beslutet om beviljande av stöd inte respekterats vid genomförandet av den aktuella utbildningen.

91 Härav följer att kommissionen inte har åsidosatt artikel 6.1 i förordning nr 2950/83.

b) Frågan huruvida förvärvade rättigheter har åsidosatts

92 Även om mottagaren av ett stöd från ESF till följd av beslutet om godkännande har erhållit en rättighet att kräva att stödet skall utbetalas, kan denna rättighet endast uppkomma i de fall då stödmottagaren har uppfyllt de krav som ställs i beslutet (förstainstansrättens dom av den 15 september 1998 i målet Branco mot kommissionen (ovan punkt 75), punkt 105, och av den 27 januari 2000 i målet Branco mot kommissionen (ovan punkt 36), punkt 94).

93 Det följer av punkterna 71 och följande punkter ovan att svaranden inte har gjort en uppenbart oriktig bedömning när den bedömde att den subventionerade utbildningen inte hade genomförts i enlighet med kraven i det ursprungliga beslutet om beviljande av stöd.

94 Sökanden har således ingen rätt till slutbetalning av det aktuella stödet.

95 Talan kan således inte bifallas på någon av de två första grunderna.

B — *Den tredje grunden för talan: Huruvida principen om skydd för berättigade förväntningar och rättsäkerhetsprincipen har åsidosatts*

96 Denna grund har två delar.

1. *Den första delgrunden (berättigade förväntningar som skapats av att bokföringens riktighet intygats i ansökan om utbetalning)*

a) Parternas argument

97 Sökanden har hävdat att DAFSE:s intygande av att uppgifterna i ansökan om slutlig utbetalning var faktiskt och räkenskapsmässigt riktiga väckte en berättigad förväntan om att stödet skulle utbetalas.

98 I den omtvistade rättsakten ifrågasätts detta beslut, trots att uppgifterna är desamma. Det portugisiska rättsväsendet har lagt ned utredningen mot sökanden och därmed avlivat den misstanke om oegentligheter som vilade på sökanden.

99 Sökanden har dessutom påpekat att det endast är DAFSE som har behörighet att lämna godkännande i Portugal.

100 Intygandet år 1988 av att uppgifterna i ansökan var faktiskt och räkenskapsmässigt korrekta gav upphov till en berättigad förväntan hos mottagaren på betalning, som endast kan ändras av kommissionen om de krav som fastställts i det grundläggande beslutet om stöd inte respekterats, och inte på grund av andra senare motsägelsefulla bedömningar av godkända kostnader och utgifter.

101 Svaranden har tillbakavisat dessa argument och hävdat att grunden saknar fog.

b) Förstainstansrättens bedömning

102 För att kunna åberopa skydd för berättigade förväntningar krävs det att tre villkor är uppfyllda. Det skall inledningsvis föreligga preciserade garantier som är ovillkorliga och samstämmiga och som härrör från behöriga och tillförlitliga källor och som meddelats den berörde av gemenskapsinstitutionerna. Garantierna skall för det andra leda till en berättigad förväntan hos mottagaren. Garantierna skall för det tredje vara förenliga med tillämpliga bestämmelser (se förstainstansrättens dom av den 6 juli 1999 i mål T-203/97, Forvass mot kommissionen, REG 1999, s. I-A-129, II-705, punkt 70, och av den 7 november 2002 i mål T-199/01, G mot kommissionen, REG 2002, s. I-A-207, II-1085, punkt 38).

103 I detta fall kan den omständigheten att den nationella myndigheten först har intygat att ansökan om slutlig utbetalning var faktiskt och räkenskapsmässigt riktig inte skapa en berättigad förväntan hos mottagaren att det resterande stödet skulle utbetalas.

104 Det följer för det första av artikel 2.2 i beslut 83/516 att berörd medlemsstat skall garantera att åtgärderna som finansieras av ESF genomförs framgångsrikt. Det

föreskrivs dessutom i artikel 7.1 i förordning nr 2950/83 att kommissionen kan kontrollera ansökan om slutlig utbetalning "oberoende av de kontroller som utförs av medlemsstaten". Medlemsstaternas ovannämnda skyldigheter och befogenheter är inte på något sätt begränsade i tiden. Det följer härav att intygandet av att uppgifterna i ansökan om slutlig utbetalning av stöd för utbildning, i den mening som avses i artikel 5.4 andra meningen i förordning nr 2950/83, inte hindrar en medlemsstat från att i efterhand kontrollera ansökan om slutlig utbetalning (domstolens beslut av den 12 november 1999 i mål C-453/98 P, Branco mot kommissionen, REG 1999, s. I-8037, punkt 77, och domen i målet Frota Azul-Transportes e Turismo (ovan punkt 68), punkt 62). Det finns slutligen inga hinder för att en myndighet som DAFSE, för att göra en ny kontroll, anlitar ett organ som är specialiserat på revision av bokföring och finansiella transaktioner såsom IGF (beslut i det ovannämnda målet Branco mot kommissionen, punkt 78, och domen i målet Branco mot kommissionen, punkt 68).

105 I artikel 6.1 i förordning nr 2950/83 föreskrivs för det andra att det är kommissionen som är behörig att fatta slutgiltiga beslut avseende ansökningar om slutlig utbetalning. Kommissionen är därvid inte bunden av DAFSE:s intygande om riktighet. DAFSE:s intygande framstår därmed inte som en garanti för slutlig utbetalning som lämnats av ett behörigt organ.

106 Det slutliga beslutet är för det tredje i enlighet med nyss nämnda bestämmelse betingat av att mottagaren har iakttagit de villkor som angetts för beviljande av finansiellt stöd (beslutet i målet Branco mot kommissionen (ovan punkt 104), punkterna 87–89). En prövning av de två första grunderna har visat att kommissionen inte har gjort en uppenbart oriktig bedömning när den ansåg att sökanden inte hade respekterat kraven på god finansiell förvaltning som ingick bland de villkor som gällde för det aktuella stödet.

107 Det sätt som förfarandet har fortlöpt på har för det fjärde inte kunnat skapa någon berättigad förväntan hos sökanden. Sökanden ålades nämligen av DAFSE i skrivelse av den 30 juli 1990 att betala tillbaka de förskott som erhållits från ESF och från Republiken Portugal. Sökanden har senare informerats om att det fanns en misstanke om oegentligheter i den mening som avses i artikel 7 i beslut 83/673 och,

därefter, om att en förundersökning inletts vid Tribunal de Instrução Criminal da Comarca de Porto för bedrägeri och förskingring vid genomförandet av de utbildningsåtgärder som finansieras av ESF. Sökanden har dessutom delgetts ett beslut om att det aktuella finansiella stödet dragits in. Sökanden väckte talan om ogiltigförklaring mot detta beslut, men talan ogillades. Sökanden har slutligen, efter att förundersökningen lagts ned på grund av preskription, delgetts ett utkast till beslut om minskning av det finansiella stödet och uppmanats att lämna synpunkter på utkastet.

108 Den omständigheten att brottmålet mot sökanden lades ned kan inte, som sökanden har påstått, grunda en berättigad förväntan om att stödet skall utbetalas. Det framgår nämligen av artikel 6 i förordning nr 2950/83 att felaktigt utnyttjande av stöd från ESF inte betecknas som ett brott enligt gemenskapsrätten (domstolens dom av den 8 juli 1999 i mål C-186/98, Nunes och de Matos, REG 1999, s. I-4883, punkterna 7–8). Även om principen om god förvaltningssed, enligt vilken det krävs att gemenskapens institutioner skall agera med sakkunskap, motiverar att kommissionen skjuter upp sitt beslut när en nationell domstol skall bedöma de faktiska omständigheterna i ett mål om bedrägeri så utgör denna princip emellertid inget hinder för att kommissionen fortsätter prövningen av en eventuell minskning av stödet, på grundval av IGF:s administrativa undersökning, efter det att förundersökningen lagts ned på grund av preskription.

109 Av detta följer att talan inte kan vinna bifall på den första delen av den tredje grunden.

2. *Andra delgrunden (rättsosäkerhet under en oproportionerligt lång tid och åsidosättande av en berättigad förväntan).*

a) Parternas argument

110 Sökanden har hävdat att principen om skydd för berättigade förväntningar och rättssäkerhetsprincipen har åsidosatts, eftersom kommissionen, även om det inte föreskrivs någon frist för dess beslut, ändå skall fatta beslut inom rimlig tid.

111 En frist på femton år för att fatta det omtvistade beslutet är för lång. Sökanden anser särskilt att den omständigheten att åtalet lagts ned undanröjer varje skäl för att inte bevilja sökandens ansökan om utbetalning.

112 Sökanden har även gjort gällande att efter hand som tiden gick väckte det hos sökanden en berättigad förväntan om att kommissionen skulle fatta ett beslut i enlighet med det intyg som lämnats av DAFSE. DAFSE hade år 1988 godkänt sökandens ansökan om slutlig utbetalning av stödet.

113 Svaranden har bestridit sökandens argument och menar att grunden saknar fog.

b) Förstainstansrättens bedömning

Frågan huruvida fristen var skälig eller inte och frågan om rättssäkerhet

114 Enligt fast rättspraxis skall frågan huruvida ett administrativt förfarande har pågått under rimlig tid bedömas med hänsyn till de särskilda omständigheterna i varje enskilt ärende och särskilt det sammanhang detta ärende förekommer i, de olika steg i förfarandet som har vidtagits, ärendets komplexitet samt dess betydelse för de olika berörda parterna (förstainstansrättens dom av den 19 mars 1997 i mål T-73/95, Oliveira mot kommissionen, REG 1997, s. II-381, punkt 4, av den 22 oktober 1997 i de förenade målen T-213/95 och T-18/96, SCK och FNK mot kommissionen, REG 1997, s. II-1739, punkt 57, av den 15 september 1998 i de förenade målen T-180/96 och T-181/96, REG 1998, s. II-3477, punkt 61, och av den 16 september 1999 i mål T-182/96, Partex mot kommissionen, REG 1999, s. II-2673, punkt 177).

115 Det är mot denna bakgrund som det skall bedömas om den tid som förflöt mellan sökandens ansökan om slutlig utbetalning i juli 1988 och antagandet av det omtvistade beslutet den 23 oktober 2002 var rimlig eller inte.

116 Mellan juli 1988 och maj 1989 kontrollerade DAFSE sökandens bokföring och genomförde IGF, med tillämpning av artikel 7.1 i förordning nr 2950/83, en fördjupad finansiell kontroll för att utreda de faktiska och bokföringsmässiga förhållandena bakom utgifterna hos EB L[da].

117 DAFSE och kommissionen har därefter, mot bakgrund av att det fanns tecken på oegentligheter, avvaktat att de portugisiska domstolarna skulle döma i de brottmålsförfaranden som inletts mot sökanden. Förstainstansrätten uttalade i dom av den 27 januari 2000 i målet Branco mot kommissionen (ovan punkt 36), punkt 51, att "[e]ftersom kommissionen i förevarande fall till följd av IGF:s rapport hyste allvarliga tvivel på att stöden verkligen använts rättsenligt, å ena sidan, och ett förfarande hade inletts vid en portugisisk brottmålsdomstol mot stödmottagaren avseende vissa transaktioner som hade genomförts inom ramen för projekt som erhållit finansiering när kommissionen anmodades vidta åtgärder, å andra sidan, var kommissionen inte skyldig att anta ett slutligt beslut avseende betalning av återstoden".

118 Det var således först när kommissionen i juli 2001 informerats av de portugisiska myndigheterna om att förundersökningen lagts ned som kommissionen blev klar över att ärendet inte längre var av straffrättslig karaktär. Kommissionen återupptog då undersökningen med än större noggrannhet eftersom ingen dom avkunnats avseende sökandens beteenden och eftersom brottsutredningen, efter överklagande, endast lagts ned på grund av preskription.

119 Kommissionen började vid denna tidpunkt förbereda ett utkast till beslut att minska det finansiella stödet, mot bakgrund av vad som konstaterats i IGF:s rapport och med den försiktighet som sammanhanget krävde och som beskrivits i punkt 118. Kommissionen skickade sedan, den 8 januari 2002, utkastet till de portugisiska myndigheterna för yttrande enligt artikel 6.1 i förordning nr 2950/83. Förfarandet vilandeförklarades under den tid som krävdes för medlemsstaten att informera sökanden om utkastet för att ge denne möjlighet att yttra sig. Sökanden inkom inte med några yttranden inom den angivna fristen. DAFSE meddelade den 24 april 2002 svaranden att utkastet till beslut inte mötte några hinder från DAFSE:s sida. Kommissionens tjänsteavdelningar fick därefter utkastet till beslut godkänt av generaldirektoratet för budget, rättstjänsten och generaldirektoratet för ekonomistyrning. Det omtvistade beslutet antogs den 23 oktober 2002.

120 Det följer av denna kedja av händelser, av att det samtidigt förekommit rättsliga förfaranden och administrativa förfaranden, på nationell nivå och på gemenskapsnivå, liksom av att kommissionen slutligen inte kunde åberopa en brottmålsdom, att varje steg i förfarandet fram till att den omtvistade akten antogs har skett inom rimlig tid.

121 Sökanden har ändå hävdat att den tidsfrist som skall beaktas löper fram till och med att det omtvistade beslutet delgavs sökanden av de nationella myndigheterna den 31 juli 2003.

122 Under omständigheterna i målet konstaterar förstainstansrätten att det omtvistade beslutet delgetts adressaten, Republiken Portugal, i rimlig tid och att Republiken Portugal därefter var skyldig att informera sökanden. Republiken Portugal delgav förvisso sökanden det omtvistade beslutet för sent men det kan kommissionen inte lastas för. Det är endast den långsamhet som kan tillskrivas Republiken Portugal som skulle kunna leda till slutsatsen att en rimlig frist inte iakttagits. Den

rättsosäkerhet som sökanden påstått hänger samman med fristen medför således inte att det omtvistade beslutet skall ogiltigförklaras.

Huruvida kommissionens frist att besluta har gett upphov till berättigade förväntningar

123 Sökanden har hävdat att kommissionens orimliga frist att fatta beslut med anledning av sökandens ansökan om slutlig utbetalning av stöd har väckt en berättigad förväntan hos denne om utbetalning av det aktuella stödet.

124 Detta argument grundas emellertid, mot bakgrund av vad som konstaterats i punkterna 120 och 122 ovan, på ett felaktigt antagande och kan inte godtas. Skydd för berättigade förväntningar förutsätter för övrigt särskilt att precisa, ovillkorliga och samstämmiga garantier, som kommer från behöriga och tillförlitliga källor, av gemenskapens institutioner har meddelats den som berörs. Som framgår av vad som redan sagts (se punkterna 102–109 ovan) förhåller det sig inte så i det aktuella fallet.

125 Prövningen av den första delgrunden har dessutom visat att DAFSE:s första intygande och förfarandets vidare gång inte kan grunda en berättigad förväntan om utbetalning.

126 Talan kan under dessa omständigheter inte vinna bifall på någon av den tredje grundens två delar.

C — *Den fjärde grunden: Huruvida proportionalitetsprincipen har åsidosatts*

1. *Parternas argument*

127 Enligt sökanden har svaranden åsidosatt proportionalitetsprincipen genom att inte fullgöra åtagandet, enligt det grundläggande beslutet om beviljande av stöd, att betala de rättsenliga utgifter som uppkommit på grund av utbildningen.

128 Svaranden har bestridit betalningsansvar.

2. *Förstainstansrättens bedömning*

129 De minskningar som kommissionen gjort är i det aktuella fallet direkt kopplade till de oegentligheter som kommissionen informerats om av de portugisiska myndigheterna. Syftet med minskningarna är att det inte skall utgå ersättning för rättsstridiga eller onödiga kostnader.

130 Minskningarna är således förenliga med proportionalitetsprincipen.

131 Av detta följer att talan inte kan vinna bifall på den fjärde grunden.

132 Talan skall således ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

133 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta yrkats. Eftersom sökanden har tappat målet skall denne förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna i enlighet med svarandens yrkande.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (femte avdelningen)

följande dom:

1) Talan ogillas.

2) Sökanden skall ersätta rättegångskostnaderna.

Vilaras Dehousse Šváby

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 30 juni 2005.

Justitiesekreterare Ordförande

H. Jung M. Vilaras